

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem ve věci

žalobce: **V. S.**

státní příslušnost Moldavská republika

t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51 Vyšní Lhoty 234

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**

sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. X, ze dne 19. března 2021, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce je státním příslušníkem Moldavské republiky a dne 14. 2. 2021 podal v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutím identifikovaným v záhlaví tohoto rozsudku rozhodl žalovaný o nepřípustnosti jeho žádosti podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona číslo 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil.
2. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že se jedná již o druhou žádost žalobce. V prvním případě nebyla žalobci mezinárodní ochrana v žádné z forem udělena a podanou žalobu Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 11. 12. 2020, č. j. X, zamítl. V nové žádosti uvedl žalobce naprosto stejné motivy své neochoty vrátit se do vlasti jako v prvním případě, tj. obavu z manžela své milenky, který se mu chce pomstít. Nová tvrzení ohledně údajného útoku na jeho otce jsou pak pouze doplněním dalších skutečností k dříve uvedeným důvodům a nelze je považovat za nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. I kdyby toto tvrzení bylo pravdivé, nejednalo by se o novou skutečnost, ale pouze o pokračování již jednou posouzeného azylového příběhu. Další nová tvrzení žalobce uvedená při seznámení s podklady rozhodnutí o tom, že opustil ženu, a že je muslim, byla podle žalovaného žalobci nepochybně známa již v průběhu řízení o jeho předchozí žádosti. To platí také pro jeho obavy z ozbrojeného konfliktu v Moldavsku kvůli připojení k Rumunsku, navíc ze zpráv o zemi původu nevyplývají žádné obavy z moldavsko – gagauzského konfliktu, ani připojení Moldavska k Rumunsku. Žalovaný se dále zabýval aktuální situací v Moldavsku a konstatoval, že v Moldavsku nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce, k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Moldavsko je naopak podle vyhlášky číslo 328/2015 Sb. v současné době považováno za bezpečnou zemi původu s výjimkou oblasti Podněstří. Žalobce se narodil a během svého života pobýval v okrese X, která není vyňata z působnosti uvedené vyhlášky.
3. Žalobce podal dne 12. 4. 2021 proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti včasnou žalobu, ve které navrhoval jeho zrušení a vrácení věci zpět žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě namítl, že byl v předcházejícím řízení zkrácen na svých právech. Namítl, že žalovanému poskytl konzistentní a bezrozporné údaje ke své žádosti s tím, že novou skutečností bylo, že osoby, které jej pronásledují, napadly jeho otce. Žalovaný se podle žalobce téměř nezabýval vyhodnocením toho, zda tvrzené nové skutečnosti jsou důvodem pro meritorní projednání žádosti.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. V písemném vyjádření předestřel principy právní úpravy opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany a konstatoval, že v řízení se neobjevily žádné nové skutečnosti nebo zjištění ve smyslu zákona o azylu, které by nebyly bez zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany

v předchozí pravomocně skončené věci a svědčí o tom, že by žalobce mohl být pronásledován nebo mu hrozí vážná újma (§ 12 a § 14a zákona o azylu).

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že žaloba důvodná není. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.; žalovaný souhlasil s projednáním věci bez nařízení ústního jednání a žalobce na dotaz soudu, zda souhlasí s rozhodnutím bez jednání, ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nereagoval, proto se má podle § 51 odst. 1 (druhé věty) s. ř. s. za to, že je jeho souhlas s tímto postupem udělen (žalobce byl přitom o takovém procesním následku poučen).
6. Ze správního spisu krajský soud ověřil, že žalobce již dne 18. 5. 2019 podal v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany. V průběhu řízení tvrdil, že měl registrovaný pobyt v Rusku, neboť tam měl manželku, ale o ruskou státní příslušnost nepožádal. Důvodem první žádosti bylo pronásledování osobami spojenými s manželem jeho milenky. Pronásledování z jejich strany mělo začít v roce 2017, a to z důvodu urážky na cti. Nejprve tyto osoby žalobci vyhrožovaly, poté jej zbily. Žalobce byl zraněn, musel být ošetřen v nemocnici, skrýval se u svého přítele a poté utekl do Moldavska, ale i tam jej našli. Proto přijel do České republiky. V Rusku, kde se incident stal, se žalobce neobrátil na policii, neboť je podle jeho mínění uplacená. Pomoci mu nemůže ani moldavská policie, neboť jej nemůže chránit 24 hodin denně. Žalovaný po posouzení žádosti dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu ani doplňkové ochrany s tím, že jeho obavy z pomsty manžela jeho milenky nelze podřadit pod pronásledování ve smyslu § 12b zákona o azylu. Potíže žalobce byly navíc způsobeny soukromými osobami a žalobce měl využít pomoc státních orgánů. Žalovaný dále připomněl, že žalobce se v řízení o správním vyhoštění v květnu 2019 o žádných problémech a obavách z návratu do vlasti nezmínil a uvedl, že měl problémy pouze v Rusku a s kýženou osobou se od svého příjezdu do České republiky ani nesetkal, ani s ní nebyl nijak v kontaktu. Tyto skutečnosti svědčí podle žalovaného o nízké věrohodnosti výpovědi žalobce a nepodloženosti jeho údajných obav. Ani podle Krajského soudu v Brně, který k žalobě žalobce přezkoumával rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany, azylový příběh žalobce o rozlíceném manželovi jeho milenky, který ho pronásleduje z Ruska do Moldávie a nedovolí mu se do země původu navrátit, nevyznívá příliš věrohodně, zvláště za situace, kdy už dříve žalobci bylo uloženo správní vyhoštění.
7. Dne 14. 2. 2021 podal žalobce novou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že u něj vznikly problémy v Rusku, pro které uprchl do Moldavska, kde jej pronásledovali. V Rusku byl napaden, pořezán a skončil v nemocnici. Když utekl do Moldavska, tak mu dívka, kvůli které problémy vznikly, volala, že za ním jedou do Moldavska, tak se rozhodl odjet z Moldavska, protože nechtěl, aby se opakovala situace z Ruska. Jeho kamarád, který žije v Česku, mu nabídl, aby přijel za ním, tak odjel do České republiky. V České republice se zpočátku snažil dodržet pobytový zákon a pokaždé odjel na 1 den do Moldavska. Až do konce roku 2018 neměl žádné problémy, ale pak mu došly peníze. V roce 2020 se rozhodl, že se vrátí domů, což přes sociální sítě oznámil svým známým a asi po třech měsících přijeli k jeho otci neznámí

lidé, ptali se, kde je a vyhrožovali mu násilím. Otec po jejich návštěvě prodal dům a odjel do Francie. Žalobce zdůraznil, že údaje o otci jsou novou skutečností.

8. Součástí spisové dokumentace je také zpráva odboru azylové a migrační politiky (OAMP) s názvem „Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu“ z listopadu 2020. Žalobci byla před vydáním napadeného rozhodnutí dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí. Žalobce na závěr uvedl, že Moldavsko nelze považovat za bezpečnou zemi původu, protože pokud se připojí k Rumunsku, tak vůdce autonomní republiky Gagauzie rozpoutá proti Moldavsku válku. Pokud se vrátí do Ruska nebo Moldavie, tak jej zabijí. Je muslim, v Rusku opustil ženu.
9. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci pro nepřípustnost žádosti. Nepřípustnost žádosti je spatřována v jejím opakovaném podání, aniž by byly uvedeny či zjištěny nové rozhodné okolnosti. Skutečnost, že se v případě žalobce jedná již o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, vyplývá jak z napadeného rozhodnutí, tak z obsahu správního spisu a ani žalobce ji v žalobě nerozporoval. Sporné je, zda žalovaný řízení o této opakované žádosti oprávněně zastavil, nebo zda měl žádost posuzovat meritorně.
10. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení (o udělení mezinárodní ochrany) se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.
11. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11a odst. 1.
12. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
13. Rozsah skutečností, kterými se má správní orgán v řízení o opakované žádosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany zabývat, vyložil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, čj. 3 Azs 6/2011 - 96, č. 2642/2012 Sb. NSS. V bodech 18 a 19 tohoto rozsudku konstatoval a formuloval následující závěry: *„Správní orgán v průběhu řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí v souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu zkoumat, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. To tedy znamená, že přípustnost opakované žádosti je třeba posuzovat jak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení azylu, tak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení doplňkové ochrany. Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu*

považována za žádost shodnou, a tudíž nepřipustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“

14. V navazující judikatuře pak Nejvyšší správní soud dále rozvinul úvahy ohledně smyslu a účelu možnosti podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ve svých rozhodnutích konstatoval, že tento institut neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Smyslem a účelem možnosti opakovaně požádat o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit nikoliv vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, na straně druhé však mají zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí. Může se jednat zejména o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času (např. změna situace v zemi původu, nebo změna osobních poměrů žadatele). Věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, tedy princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté (k tomu srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2019, č. j. 7 Azs 306/2019 - 67, ze dne 9. 1. 2020, č. j. 5 Azs 199/2019-27, nebo ze dne 6. 2. 2020, č. j. 9 Azs 338/2019-52).
15. Rozhodnutí žalovaného odpovídá shora uvedeným ustáleným pravidlům, od kterých není důvod se odchýlit. Žalovaný se správně zabýval primárně tím, zda žalobce uvedl nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, resp. zda takové nové skutečnosti vyšly najevo jiným způsobem.
16. Žalobce v žalobě namítal, že v řízení tvrdil novou skutečnost, a to že osoby, které jej pronásledují, napadly také jeho otce. Žalovaný se touto „novou“ skutečností zabýval se závěrem, že se jedná pouze o doplnění dalších okolností k již dříve podaným důvodům žádosti. I kdyby toto tvrzení bylo pravdivé, nejednalo by se podle žalovaného o novou skutečnost, ale pouze o pokračování již jednou posouzeného azylového příběhu. Krajský soud připomíná, že žalobce již v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany tvrdil, že byl napaden v Rusku osobami spojenými s manželem jeho milenky, které jej následně hodlaly napadnout také v Moldavsku, kam po napadení z Ruska utekl. Žalovaný považoval azylový příběh žalobce za málo věrohodný, a to mimo jiné i s ohledem na předcházející

řízení o správním vyhoštění, ve kterém se žalobce o žádných problémech a obavách z návratu do vlasti nezmínil. S uvedeným hodnocením souhlasil také Krajský v Brně při soudním přezkumu v rozsudku ze dne 11. 12. 2020, č. j. X (viz bod 32 rozsudku KS v Brně). Nadto ani samotné skutečnosti uváděné žalobcem nepovažoval žalovaný za důvodné pro udělení mezinárodní ochrany, neboť žalobcem uvedenou obavu z pomsty manžela milenky nelze podřadit pod § 12 písm. b) zákona o azylu a žalobce má možnost obrátit se s žádostí o pomoc na státní orgány. Podle krajského soudu nedošlo v tomto směru v řízení o opakované žádosti k žádné zásadní změně a krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že tvrzení žalobce v rámci přezkoumávaného řízení nepředstavují nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Žalobce sice svůj původní azylový příběh doplnil o relativně „novou“ skutečnost, tj. napadení jeho otce, ale ani krajský soud neshledal v této skutečnosti důvod pro revizi předchozích závěrů žalovaného a nové věcné posouzení žádosti. I kdyby byla tvrzení žalobce prokázána, tak nadále platí, že žalobce netvrdil, že by se pokusil vyhledat pomoc u státních orgánů ani nepřesvědčil žalovaného, popř. krajský soud, že mu státní orgány nebudou schopny či ochotny účinnou pomoc poskytnout. Žalobce v předchozím řízení na dotaz, zda by se mohl obrátit na moldavské státní orgány, uvedl, že neví, jak by mu mohla policie pomoc, protože si pro něj mohou přijet večer, podříznout jej a s tím policie nic neudělá. Policie jej nemůže chránit 24 hodin denně. Se žalobcem lze sice souhlasit, že asi sotva mu ze strany státu bude moci být poskytnuta 24 hodinová osobní ochrana, na druhou stranu žalobci nic nebránilo, aby se v souvislosti s výhrůžkami nebo napadením svého otce na příslušné moldavské orgány obrátil a poskytl jim informace o podezřelých agresorech tak, jak je vylíčil v azylovém řízení a dal v této věci podnět k šetření. Má-li být totiž pronásledování či hrozba újmy ze strany soukromých osob azylově relevantní, musí být doloženo, že žadateli nejsou schopny či ochotny pomoci vnitrostátní orgány státu jeho původu. V této souvislosti lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 – 54, v němž Nejvyšší správní soud dovodil, že *„obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu brozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu.“* Stejně tak platí, že pouhá nedůvěra občana ve státní instituce, zdůvodňovaná tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit důvodům pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. V řízení nebylo tvrzeno, že by se žalobce pokoušel své údajné obavy řešit u státních (bezpečnostních) orgánů Moldavska, ani nebyla tvrzena či zjištěna žádná skutečnost, při které by bylo možno pro účely rozhodování o udělení mezinárodní ochrany akceptovat, že se žalobce při tvrzeném ohrožení ze strany soukromých osob na tyto orgány s žádostí o pomoc neobrátil.

17. Nebylo ani zjištěno, že by se od předchozího rozhodnutí o žádosti žalobce změnila situace v Moldavsku takovým způsobem, který by odůvodňoval věcné posouzení jeho opakované žádosti. Žalobce ani nic takového v žalobě netvrdil. Moldavsko je nadále řazeno Českou republikou mezi tzv. bezpečné země původu s výjimkou Podněstří, kterého se však azylový příběh žalobce nijak nedotýká. Obavy žalobce z připojení Moldavska k Rumunsku a s tím spojený vnitřní konflikt s autonomní oblastí Gagauzsko nemají aktuálně reálný podklad; žalobce navíc tyto obavy již v žalobě ani nenamítal.

18. Krajský soud uzavírá, že žalobní námitky vyhodnotil jako nedůvodné, a protože v napadeném rozhodnutí, ani v postupu žalovaného předcházejícímu jeho vydání neshledal žádné vady s negativním vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí, ke kterým by měl přihlížet z úřední povinnosti, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
19. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s.; žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti v řízení žádné náklady nevznikly. Krajský soud proto žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 31. května 2021

JUDr. Martin Láníček
samosoudce